

บทอ่านจากหนังสือประกาศฮบบากุ ฮบก 1:2-3 และ 2:2-4

ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพเจ้าจะต้องร้องขอความช่วยเหลือนานสักเท่าใด พระองค์จึงจะทรงฟัง ข้าพเจ้าจะร้องเสียงดังทูลพระองค์ว่า “ทารูณ” พระองค์ก็ไม่ทรงช่วยให้รอดพ้น ทำไมพระองค์ทรงให้ข้าพเจ้าเห็นการทำผิด และทรงนิ่งมองดูการกดขี่ข่มเหง ทั้งการปล้นสะดมและการใช้ความรุนแรงอยู่ต่อหน้าข้าพเจ้า การทะเลาะวิวาท และแตกสามัคคีมีเพิ่มขึ้น

องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสตอบข้าพเจ้าว่า “จงเขียนนิมิต และสลักไว้ให้ชัดเจนบนแผ่นกระดาน เพื่อให้อ่านได้ง่าย ยังไม่ถึงเวลาที่นิมิตนี้จะจริง แต่จะเป็นจริงในไม่ช้าตามที่กำหนดไว้อย่างแน่นอน แม้นิมิตนี้จะล่าช้าไปบ้าง ก็จงคอยสักระยะหนึ่ง นิมิตนี้จะเกิดขึ้นอย่างแน่นอนโดยไม่ชักช้า ดูซิ ผู้มีจิตใจไม่ซื่อตรงก็จะล้มลง แต่ผู้ชอบธรรมจะมีชีวิตเพราะความซื่อสัตย์”

เพลงสดุดี

สดด 95:1-11

ก) มาเถิด เรจงสรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยความยินดี
เรจงโห่ร้องสรรเสริญพระองค์ผู้ทรงเป็นหลักศิลาที่ช่วยเราให้รอดพ้น
เรจงเข้ามาเฝ้าเฉพาะพระพักตร์เพื่อขอบพระคุณ
เรจงโห่ร้องเพลงสดุดีถวายพระองค์ด้วยความยินดี
เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่
ทรงเป็นพระมหากษัตริย์ที่ยิ่งใหญ่กว่าเทพเจ้าใด ๆ
ข) ส่วนลึกสุดของแผ่นดินอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์
ยอดภูเขาสูงสุดก็เป็นของพระองค์ ทะเลเป็นของพระองค์ เพราะพระองค์ทรงสร้าง
พระหัตถ์ของพระองค์ปั้นแผ่นดินแห้ง
มาเถิด เรจงกราบนมัสการพระองค์
เรจงคุกเข่าลงเฉพาะพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงสร้างเรา
เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของเรา
และเราเป็นประชากรที่ทรงเลี้ยงดูดุจฝูงแกะ เป็นฝูงแกะที่พระองค์ทรงนำ
ค) ท่านทั้งหลายจงฟังพระสุรเสียงของพระองค์ในวันนี้เถิด
“ท่านอย่าทำใจให้แข็งกระด้างเหมือนที่เมรีบาห์
เหมือนในวินันที่มัสสาห์ในถิ่นทุรกันดาร เมื่อบรรพบุรุษของท่านทดลองเรา
เขาทดสอบเรา แม้ได้เห็นการกระทำของเราแล้ว”
เราเอือมระอาคนรุ่นนั้นเป็นเวลานานสี่สิบปี
และพูดว่า “เขาทั้งหลายเป็นประชาชนที่มีใจไม่เที่ยงตรง
เขาไม่ยอมรับจักทางของเรา ดังนั้น เราจึงปฏิญาณด้วยความโกรธ
ว่าเขาทั้งหลายจะไม่มีวันได้เข้าในที่พักผ่อนของเราเลย”

บทอ่านจากจดหมายนักบุญเปาโลอัครสาวก

ถึงทิโมธี ฉบับที่สอง

2 ทธ 1:6-8,13-14

ลูกที่รักยิ่ง ข้าพเจ้าจึงเตือนความจำของท่านเพื่อให้พระพรพิเศษของพระเจ้าเป็นไฟที่รุ่งโรจน์ขึ้นอีก ท่านได้รับพระพรนี้โดยการปกมือของข้าพเจ้า พระเจ้าไม่ได้อธิษฐานจิตที่บันดาลความซลาดกแล้ว แต่อธิษฐานจิตที่บันดาลความเข้มแข็ง ความรักและการควบคุมตนเองแก่เรา ดังนั้น ท่านอย่าอายที่จะเป็นพยานถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา หรืออายที่ข้าพเจ้าต้องถูกจองจำเพราะพระองค์ แต่จงเข้ามามีส่วนร่วมทนทุกข์ทรมานกับข้าพเจ้าเพื่อชาวดีโดยพระอานุภาพของพระเจ้า

จงยึดถือคำสอนที่ถูกต้องซึ่งท่านได้ยืมมาจากข้าพเจ้าไว้เป็นแบบอย่างด้วยความเชื่อและความรักในพระคริสตเยซู จงรักษาของมีค่าที่ได้รับมอบไว้เดชะพระจิตเจ้าผู้สถิตอยู่ในเรา

บทอ่านจากพระวรสารนักบุญลูกา ลก 17:5-10

เวลานั้น บรรดาอัครสาวกทูลองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า “โปรดเพิ่มความเชื่อให้พวกเราเถิด” องค์พระผู้เป็นเจ้าจึงตรัสว่า “ถ้าท่านมีความเชื่อเท่าเมล็ดมัสตาร์ด และพูดกับดินเหมือนต้นนี้ว่า ‘จงถอรากแล้วไปขึ้นอยู่ในทะเลเถิด’ ดินเหมือนต้นนั้นก็เชื่อฟังท่าน”

ท่านผู้ใดที่มีคนรับใช้ออกไปไถนา หรือไปเลี้ยงแกะ เมื่อคนรับใช้กลับจากทุ่งนา ผู้นั้นจะพูดกับคนรับใช้หรือว่า “เร็วเข้า มานั่งไถ่เถิด” แต่จะพูดมิใช่หรือว่า “จงเตรียมอาหารมาให้ฉันเถิด จงคาดสะเอว คอยรับใช้ฉันขณะที่ฉันกินและดื่ม หลังจากนั้นเจ้าจึงกินและดื่ม” นายย่อมไม่พอใจผู้รับใช้ที่ปฏิบัติตามคำสั่งมิใช่หรือ ท่านทั้งหลายก็เช่นเดียวกัน เมื่อท่านได้ทำตามคำสั่งทุกประการแล้ว จงพูดว่า “ฉันเป็นผู้รับใช้ที่ไร้ประโยชน์ เพราะฉันทำตามหน้าที่ที่ต้องทำเท่านั้น”

บรรดาอัครสาวกทูลขอพระเยซูเจ้าให้เพิ่มความเชื่อแก่พวกเขา ก่อนหน้านั้นพระเยซูเจ้าทรงสอนเรื่องการให้อภัย พวกเขาต้องการความเชื่อที่สามารถทำให้เขายกโทษถึงที่สุดตามคำสอนของพระองค์ แต่พระเยซูเจ้าทรงสอนเพิ่มเติมว่า ปริมาณของความเชื่อไม่สำคัญเท่ากับว่าเราเชื่ออย่างแท้จริงแค่ไหน ความเชื่อคือการฟังพาทะวาจาพระเจ้าอย่างไม่มีเงื่อนไข และเต็มใจทำตามพระประสงค์ของพระองค์ในทุกสิ่ง ความเชื่อแท้คือเชื่อว่า “ไม่มีสิ่งใดที่พระเจ้าทรงกระทำไม่ได้” (ลก 1:37)

